

a termelékenységet a gépesítéssel fokozza és gyors ütemben megszabadítsa a bányászt, az embert a nehéz fizikai munkától. Ennek tanubizonyossága az, hogy ebben az évben három szovjet rakodógépet állíthattunk munkába. Üzembehelyeztük a bányászatot forradalmasító Ajtay—Szilárd féle fejlődőgépet, nem nagyozunk, ha azt mondjuk, hogy a gumiszalagok ezer méterei segítenek bennünket a szén elszállításában, kaparóberendezéseink még öbbszöröződtek, rázócsuzdák állnak rendelkezésünkre és így tovább lehetne sorolni. Eme lett azonban súlyos felelőtlenség volna elfeledkezni arról, hogy üzemünk termelési módjainak fejlesztése mellett a nép állama szociális körülményeink javításáról, életszínvonalunk emeléséről sem feledkezett meg. **Bányászlatok száza épültek fel az esztendőben s ma is nagyarányú építkezés folyik városunk különböző részeiben.** A modern orvosi rendelőintézet utolsó simításokra vár és sokáig lehetne sorolni azokat az építkezéseket, amelyek városunk arcát áformálják, életszínvonalunk emelését biztosítják.

Összevetve tehát, bátran állíthatjuk meg, hogy az öt éves terv második esztendejében a nép állama megadta számunkra mindazokat a dolgokat, amelyek termelésünk emelésének feltételei voltak, másrészt amelyek életünk szebbé, jobbá tételéhez járultak hozzá. De most fel kell vetni a kérdést, vajjon megérdemeltük-e mindezeket. Vajjon Várpalota bányászai, technikusai, műszaki értelmisége, a várpalotai kommunisák megtették-e mindent ahhoz, hogy a terv teljesítésévé, fejezhessék ki év végén hálójukat a párt felé, amely a fejlődés ilyen ütemét tette lehetővé. Erre a kérdésre már nem is olyan egyszerű a felelet. Az év utolsó napjaiban azt kell megállapítani, hogy Várpalota bányászai évi tervüket nem teljesít-

tünk abban, hogy minden jogszeméletlenség az osztályharc vezetői, azé az osztályharcé, amit mi, Várpalota bányászai nem vívtunk elég eredményesen.

Az elmúlt év nyarán a Nép gazdasági Tanács határozatot hozott a munkafegyelmegjavítása érdekében. A mi üzem vezetőink ezeket a határozatokat nem segítették elő, sőt nem egyszer maguk voltak az okozói a fegyelem romlásának. A hiányzókat üzemünkben nem büntették, mulasztásukhoz képest szigorúan. De mindemellett még azt is megengedték, hogy a burkolt hiányok még súlyosbítsák kieséseinket. Nem kell más példát említenünk, mint azt, hogy egy-egy üzemünkben havonta 25 engedélyezett szabadságot adhattak volna üzemvezetőink. Ehelyett mélyszéles liberalizmussal havonta ennek több mint tízszeresét engedélyezték. Tehát havonta pl. Ferenc-mezőnkben 250—300 műszak esett ki az engedélyezett hiányzások révén.

Lemaradásunk másik oka az, hogy nem voltunk következetesek ígéreteink teljesítésében. Az év első negyedében, a kongresszusi verseny alatt Várpalota bányászai megmutatták a párt iránti hűségüket, szeretetüket azzal, hogy a havi tervet túlteljesítették. Az augusztusi bányász napi versenyben is hasonlóképpen cselekedtek. A műszaki vezetők azonban nem értékelték kellőképpen ezeknek a hónapoknak tapasztalatait és nem használták fel a továbbiakban a termelés növelése érdekében. Ez vezetett aztán oda, hogy a november 7-re Rákosi elvtársnak tett ígéreteinket nem teljesítették. Helyesebben szólva, dolgozóink, beleértve a vezetőket is, nagyobbik része nem teljesítette.

A munkaverseny terén is ezt a tapasztalatot tapasztalhattuk. Februárban, augusztusban, a nagy versenyidőszakokban dolgozóink nagyobb része munkaversenyben

na az Ernő-mező következik 120.62 százalékos teljesítményével, harmadik a Ferenc-mező, mely 97.56 százalékos eredményt ért el.

Kiváló egyéni eredmények születtek a sztálini műszakon Cserben Bekker József, Blöderer Vilmos 256 százalékos teljesítéssel, Ernő-mezőben Scherfőző József és Raiki Ferenc csapatja 300 százalékos ért el, Ferenc-mezőben Matola Rémsz 208 százalékos teljesítéssel.

Az a hangulat, amivel bányászaink leszálltak az aknába, az a munkakedv, biztosítéka volt, a terv végrehajtásának. Ha műszaki vezetőink ezt az akarást, ezt a hangulatot megtudják tartani akkor a jövőben sok ilyen műszakot tudunk rendezni és a bánya tervét teljesíteni fogja.

Izzó hangulat volt a bányában, bár merre jártunk, önkéntes munkavállalókat láttunk, kik lelkesedéstől áthatva 235 százalékos teljesítéssel, mint pl.: Pittmann György főhadnagy, aki szabadságát tölti itthon és önként jelentkezett bányamunkára. Sajnos az örömből egy kis üröm is vegyült, még ezen a nagy napon is akadtak olyan lelkiismeretlen emberek, akik igazolatlanul hiányoztak, s hátráltatták a vállalat még magasabb teljesítését. Ilyenek Ferenc-mezőben: Konta Lajos és Tóth János. Ernő-mezőben: Leiter András és Schlitt Lajos. Cserben: Gyüre Péter és Magyar József. A szakszervezet is felelős azért, hogy ezen a nagy napon a vállalatnak 49 igazolatlan hiányzója volt, mert nem végzett kellő felvilágosító munkát. Eltekintve azoktól, kik megmutatták,

termelt. Ma azonban, az év utolsó hónapjában ott tartunk, hogy a dolgozók alig több, mint 10 százaléka vesz részt a munkaversenyben.

Most, a harmadik tervét küszö-

sikert kívánunk.

Pártbizottság.

Nyitólével Pecs Tibor vállati gépészeti vezetőnek és Szabó István gépészeti üzemvezetőnek

Kedves Pécsy és Szabó elvtársak! Lassan köztudomásúvá válik az a furcsa és jónak egyáltalán nem mondható viszony, ami köztetek az utóbbi időben kialakult. Teljesen érthetetlen a várpalotai dolgozók előtt, hogy a gépészetnek két ilyen jó munkás legyen, kik ráadásul kommunisok is, hogyan viselkedhetnek egymással szemben ilyen nem kommunistához méltó módon.

Jó volna, ha mindketten össze tudnátok egyeztetni szempontjaitokat és félre téve „esetleges” egyéni, vagy hivatalos nézetléteiteket, vagy féltékenykedéseiteket és rajta lennétek, hogy ez a most már kínosuló helyzet megszűnjön.

Eddig mint magánember adtam ezt a tanácsot nektek, most mint a vállalat egyik dolgozója szeretnék hozzátok fordulni.

Ha a gépészet két vezetője bármi okból egymás utasításait, illetve tanácsait nem hajja végre, késlelteti, vagy más módon keresztezi, annak a harmadik — a vállalat — látja a kárát. Ezt pedig egészen biztosan tudom, egyikek sem akarja. Mint jó kommunisoknak, mint jó dolgozóknak azon kell lennetek, hogy teljes tudástokkal a vállalat érdekeit és ezen keresztül a Népköztársaság érdekeit szolgáljátok.

Mindig szem előtt kell tartanotok azt, hogy legcsekélyebb eltérés a kettőtök véleménye között, a vállalat valamely egységében bizonyos hátramaradást eredményez. Ha a munkákat közösen ábeszélve, úgy mint azelőtt, fogjátok végezni, akkor ez a hátramaradás nem fog beköve kezni.

Ha elgondolkoztatok kicsit ezen a levélen és belátjátok azt, hogy jó kommunisoknak „az esetleges” sérelmeken túl kell tenni magát, akkor rá fogtok jönni arra, hogy ennek a levélnek a megírása nem volt hiábavaló.

Annak a reményében fejezem be leveletem, hogy mindkettőtök az igen közel jövőben megváltoztatja eddigi magatartását, összefogva továbbra is azon lesztek, hogy a vállalat a tervét minél eredményesebben tudja végrehajtani.

Elvtársi üdvözléssel: a vállalat egyik dolgozója.

bén a aposan meg kell vizsgálnunk ezeket a hibákat és bátor, kemény, kommunista következetességgel harcba kell szállnunk ezek ellen a hibák ellen. A bíráló és az önbírálat fegyverével

kell felszámolni ezeket a hibákat és ezzel mintegy biztosítékot teremteni arra, hogy az 1952-es év tervét maradéktalanul teljesítsük, túltejesítsük.